

ΓΙΑ ΤΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ



ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ



ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ - ΜΑΙΟΣ 1978 - ΤΕΥΧΟΣ 1 - ΔΡΑΧ. 20

ΓΙΑ ΤΟΝ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΑ ΑΦΕΝΤΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ



ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ

ΚΡΟΝΕΤΑΝΔΗ 1921

"Θεμελιώθηκε μιά νέα σκλαβιά. Στη "σοβιετική" οικονομία ο άγρότης ξανάγινε δούλος. Ο εργάτης γίνεται πλέον μισθωτός εργαζόμενος στά Κρατικά εργοστάσια. Το στρώμα των πνευματικών εργατών έχει εξολοθρευθεί σχεδόν ολοκληρωτικά. Όλοι όσοι θέλησαν να διαμαρτυρηθούν... ρίχτηκαν στές φυλακές της Τσεκά. Κι όσοι συνέχισαν τή δράση τους στήθηκαν στον τοίχο του έκτελεστικού απόσπασματος. Ολόκληρη ή Ρωσία έχει μετατραπεί σε μιά τεράστια φυλακή. Η καθημερινή ζωή του πολίτη έχει γίνει μονότονη και κολύμπη σε σμερτο θανάτου μιά και ρυθμίζεται σύμφωνα με τές επιταγές των άρχων. Αντί γιά μιά ζωή που ζυγογονείται από τήν ελεύθερη εργασία και τήν ελεύθερη ανάπτυξη του ατόμου, θεμελιώθηκε μιά άκρως τεταμένη και χωρίς προηγούμενο σκλαβιά. Η κατάσταση αυτή έχει γίνει άφορητη και. Η επαναστατημένη Κροιστάνδη είναι ή πρώτη που σπείν τές άλυσιές και τά κάγκελα της φυλακής. Αγώνεται γιά τήν άληθινή Συμβουλευτική Δημοκρατία των εργατών όπου ο Ίδιος ο παραγωγός θα είναι ο κάτοχος των προϊόντων της εργασίας του και θα μπορεί να τά διαθέσει όπως θέλει."

"Ισθβέτσια" της "Επαναστατημένης Κροιστάνδης, Μάρτιος 1921.

ΟΥΓΓΑΡΙΑ 1956

"Γιά τά χρόνια που έρχονται δια τά σημαντικά ζητήματα που άπασχολούν τους επαναστάτες θα περιλαμβάνονται στα άλλα ερωτήματα: είσαι υπέρ ή έναντίου του προγράμματος της Ούγγαρικής "Επανάστασης; Είσαι υπέρ ή έναντίου της εργατικής αυτοδιεύθυνσης της παραγωγής; Είσαι υπέρ ή έναντίου των εργατικών συμβουλών;

Από τήν πρώτη μέρα της επανάστασης, ένα άληθινά εργατικό κίνημα έκφρόστηκε με τήν αμόρημη δημοκρατία συμβουλών σ' όλη τήν Ούγγαρία. Τά συμβούλια αυτά, έμμερει άπονομμένα από τόν Έρωθρό... Στρατό, προσπάθησαν να άποσκονιοποιήθουν άμέσως. Στο τέλος της πρώτης βδομάδας είχαν στήν ουσία έγκαιόρουσε μιά Συμβουλευτική Δημοκρατία.

Οι ουγγροί εργάτες άντιλήφθηκαν ένστικτώδεια, μολοντί ίσως δέν διακήρυξαν σαφώς, ότι έπρεπε να άλλαγούν έντελως από έκείνες τές παραδοσιακές οργανωτικές μορφές που είχαν γιά πολλά χρόνια καχυδεύσει τόσο αυτούς τους Ίδιους όσο και τήν εργατική τάξη της Δύσης. Αυτή ήταν ή δύναμή τους. Δημοιοργήθηκαν νέα όργανα κλής. Τά "Εργατικά Συμβούλια που ένσφοκοναν, έμβρυακά, τή νέα κοινωνία τήν όποία έίχιζατοσαν να πραγματοποιούν."

ΤΟ ΜΑΧΝΟΒΙΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ, ΟΥΚΡΑΝΙΑ

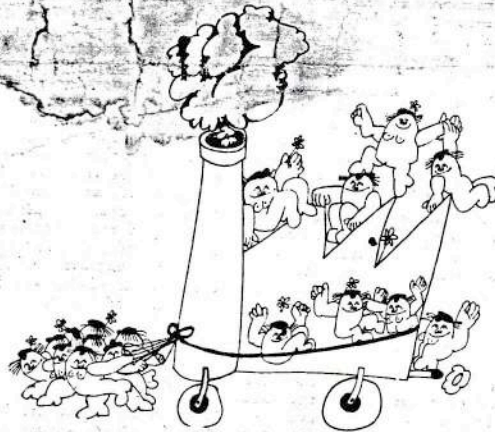
"Πώς θα πραγματοποιήσουμε αυτή τήν άπελευθέρωση;"

Με τήν άνατροπή του συνταξισμού των μοναρχικών, των οσκουκλικών των σοσιαλοδημοκρατών, των κομμουνιστών και των μποσεβίκων. Στη θέση του κάνουν έκκληση γιά ελεύθερη έκλογή εργατικών συμβουλών... που δέν θα κυβερνοούν με άθαύρετους νόμους γιάτ κανένα άληθινό συμβουλευτικό σύστημα δέν μπορεί να είναι έξουσιαστικό. Η μορφή σοσιαλισμού που προτείνουμε είναι καθαρή, άντιεξουσιαστική και άντικυβερνητική" διακηρύχνει τήν ελεύθερη οργάνωση της κοινωνικής ζωής των εργατών, ατόνομα και χωρίς έξουσία, μιά ζωή όπου ο κάθε εργάτης, σε ελεύθερη σχέση με τ' άδέρφια του, μπορεί να θεμελιώσει τήν εύτυχία του και τήν εύμερία του σύμφωνα με τές άρχές της άλληλεγγύης, της συναδέλφωσης και της ισότητας.

Τέ είδους Συμβουλευτικό Σύστημα θέλουν οι Μαχνοβίτες;

Οι Ίδιοι οι εργάτες πρέπει να έκλέξουν τά δικά τους συμβούλια γιά να έκφράσουν τή θέληση και να έκτελέσουν τές έντολές αυτών των Ίδιων των εργατών. Τά συμβούλια θα είναι έκτελεστικά όργανα των εργατών και δέν θα έχουν καμιά έξουσία πάνω τους. Η γή, τά εργοστάσια, οι έπιχειρήσεις, τά όρυχεία, οι μεταφορές, κλπ., πρέπει να άνήκουν σ' όσους εργάζονται σ' αυτά."

Μαχνοβίτικη προσούρα, 1921.



Η ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΚΑΙ Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΗ ΙΣΠΑΝΙΑ 1936-1939

Ο "εργατικός έλεγχος" και ή "εργατική αυτοδιαχείριση" είναι έννοιες που έχουν γίνει πολύ τής μόδας στους κύκλους των κοινωνιολόγων, των βιομηχανικών διευθυντών και των σοσιαλοδημοκρατών συνδικαλιστών (βλέπε σχετικά περίπτωση Παπαντρέου στα ελληνικά δεδομένα που πλασάρει αυτοδιαχείριση τύπου Τίτο κι ένα φιλελεύθερο σοσιαλισμό που τασχίζει να τόν διαχωρίσει από τήν πρακτική της σοσιαλοδημοκρατίας, και του "κομμουνισμού", χωρίς βέβαια να κείθει). Γιά κείνους που ή δουλειά τους είναι να έκλύσουν τά νέα προβλήματα της άνιας και της άλλοτριωσης στον τόσο εργασίας, ο εργατικός έλεγχος και ή αυτοδιαχείριση εμφανίζονται σαν φερέλικτες λύσεις. Ο εργατικός έλεγχος, σε περιριομένη μορφή και καθιγιασμένος από τόν καπιταλισμό, θεωρείται σαν ή άπάντηση στα αύξανόμενα μη δικαιηκτικά αλήτηματα των εργατών.

Η αυτοδιεύθυνση, ή εφαρμογή της άμεσης και ατόνομης διαδικασίας λήψης άποφάσεων μέσα από τήν κολλεκτιβοποίηση και τήν άμοσποδοποίηση όπως έγινε στην κοινωνική επανάσταση στην ελευθεριακή Ισπανία είναι κάτι πολύ διαφορετικό. Η αυτοδιεύθυνση δέν είναι μιά νέα μορφή μεσοάδησης άνάμεσα στους εργάτες και τους καπιταλιστές, αλλά αναφέρεται σ' αυτή καθαυτή τή διαδικασία με τήν όποια οι εργάτες άνιτρέπουν τους άμεσους και έμμεσους διευθυντές τους και άναλαμβάνουν οι Ίδιοι τή διαδικασία λήψης άποφάσεων στον τομέα της παραγωγής (άναλαμβάνουν τήν πολιτική).

Στην Ισπανία ή κοινωνική επανάσταση δέν στέφθηκε με κλήρη έκτυχίας: ή επανάσταση συχνά έμποδίστηκε να προχωρήσει στην ολοκληρωμένη εφαρμογή της αυτοδιεύθυνσης. Άλλά τό Ίδιαικό, ο σκοπός του άγώνα των ελευθεριακών μαζών, ήταν άπόλυτα σαφές. Και διατρανώθηκε στην πράξη.

ΓΑΛΛΙΑ, ΜΑΪΟΣ 1968

Η επαναστατική έκρηξη του Μάη 1968 έναντία στην κατεστημένη τάξη πραγμάτων, έναντία στην Ιεραρχική καπιταλιστική έξουσία, έναντία στους πολιτικούς, κοινωνικούς και πολιτιστικούς θεσμούς έναντία σ' όλες τές μορφές καταστολής, οικονομικής, πολιτικής, κοινωνικής, οικογενειακής, σεξουαλικής, κλπ., αυτή ή επαναστατική έκρηξη λοιπόν άντλησε τή μοναδικότητα και τή σπουδαιότητα της από τό γεγονός ότι άπασχόλησε τό κάθε άτομο σαν άτομο κι έπεμνεως δέν μπόρεσε να περιοριστεί σε μιά συγκεκριμένη κατηγορία. Όλοι όσοι, στην καταστατική κοινωνία που έπιβιώνουμε, έρχονται σε σύγκρουση κάθε στιγμή της καθημερινής τους ζωής με τήν κοινωνική Ιεραρχία, αίσθάνθηκαν... άμεσα συνδεδεμένοι με αυτή τήν εξέγερση. Οι φοιτητές εξέγέρθηκαν... έναντία στο θεσμό του πανεπιστήμιου, έναντία στους μανδρινούς, έναντία στους πανεπιστημιακούς "έγκραφλους" και τήν άλλοτριωτική... διδασκαλία τους" οι εργάτες εξέγέρθηκαν έναντία στην έκμετάλευσή τους από τά άφεντικά και στή μετατροπή τους σε ροικτό και έκτελον αώνια τές Ίδους κινήσεις, οι κοιλτές εξέγέρθηκαν έναντία στο κράτος και τές άστονομικές του δυνάμεις, οι γυναίκες εξέγέρθηκαν έναντία στη δικτατορία των άντρών, οι νέοι εξέγέρθηκαν έναντία σ' όλα αυτά και προπαντός έναντία στην οικογένεια. Και πείε λέγοντας. Καθένας τους όμως άγωνιζόμενος έναντία στην καταστατική Ιεραρχία που λειτουργεί στην καθημερινή του ζωή, άγωνίστηκε ταυτόχρονα γιά τήν καταστροφή όλων των Ιεραρχιών.

Γι' αυτόν άκριβώς τό λόγο, τό κίνημα του Μάη άποτελεί τό άρχέτυπο της επαναστατικής κρίσης στο σύγχρονο κόσμο. Και γι' αυτόν άκριβώς τό λόγο, σχεδόν κανένας δέν κατάλαβε τίς έγινε. Άκόμα κι οι νέοι. Ήταν άποσπασμένο άδύνατο να περιοριστεί αυτή ή έκρηξη σε μιά φόρμουλα, σε μιά σχηματική άναπαράσταση, όπου όλοι θα μοροθούν να άναγνωρίσουν τόν έαυτό τους, γιάτ ο Μάης μιλάει στο κράτο πρόσωπο του ένικου. Κι αυτό είναι τό σημαντικό: ή γλώσσα του Μάη, ή συνθηκομένη, ελευθεριακή, άντιεραρχική διάλεκτος, άπαρτηκτάν από άπειρες μεμονωμένες φωνές που κάθε μιά μιλούσε γιά τόν έαυτό της.

ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ "Η ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ;



1. "Τό εργοστάσιο είναι καντόν". Έπιβιώνουμε σε μια ιεραρχική έμ-
πορευματική κοινωνία όπως όλοι οι μισθωτοί εργαζόμενοι σε κάθε γιά-
ρα του κόσμου. Έπιβιώνουμε στο χώρο και το χρόνο που κυριαρχείται
από τό έμπόρευμα και την ιδιοκτησία. Στός μέρες μας, τό έμπόρευμα
έχει τοντιστεί με τό αγαθό, έτσι και τήν άφθονία του έμπορευματος,
στή σύγχρονη έξουσιαστική κοινωνία, καταλήγουμε να τή βλέπουμε
τήν άφθονία αγαθών, ενώ δέν είναι προή ή άφθονία της ψυχικής στή-
σης μιας ζωής που δέν είναι πια άφθονία. Έπιβιώνουμε με τήν άφθονία
κλιβισμένη μέσα στην καθημερινή μας ύπνωση, δυναστεύμενοι από τούς
φειτικές έλευθερίες που μας έχει παραχωρήσει, ο σύγχρονος καπιταλι-
σμός, ταυτίζουμε τό ρόλο που παίζουμε στην διαίτησά της παραγωγής
και της έπιβίωσης με τή μέλλουσα να εφευρεθεί δημιουργική άνθρωπι-
μάς, ταυτίζουμε τήν έτικέτα που μας φορτώνει ή έπίσημη κοιλότητα,
με τή συνείδησή μας, ταυτίζουμε τά έμπορεύματα που καταναλώνουμε...
άνταγωνιστικά με τά αγαθά που σε μια αυτόδιευθυνόμενη κοινωνία θα
άπολαμβάνουμε έλεύθερα, ταυτίζουμε τή στεγνή μας έκβίωση με τή ζωή
μας, ταυτίζουμε τή ζωή μας με τήν εικόνα της που προβάλλεται καθη-
μερινά από τά μέσα ύκνωτισμού και ύποβολής του σύγχρονου κειταρχι-
κού κράτους. Συνεχώς άπέαντι στους ρόλους που μας ανάθεσαν, έπι-
βιώνουμε μονάχα τήν έκβίωση, δηλαδή να ζούμε κατ'εικόνα και όμοι-
ωση ενός ιδεολογικού προτύπου που άποκτά ύλική ύπόσταση μόνο και
μόνο γιατί έμεις οι ίδιοι έχουμε αναθέσει τήν εύθύνη της διεύθυν-
σης της ζωής μας στον άκρόωκο καταστατικό μηχανισμό που λέγεται
κράτος.

2. Οι περισσότεροι από μας ύπακούμε στους νόμους του κέρδους και
της έξουσίας, στους νόμους της καταναγκαστικής μισθωτής εργασίας...
με τούς όποιους τό προϊόν γενικεύεται σε έμπόρευμα, και έκπεκτείνε
τός χαρακτηριστικές του ιδιότητες σε κάθε πλευρά της κοινωνικής...
ζωής. Άποδεχόμεστε τή θέση μας στα εργοστάσια, τά γραφεία και τούς
άλλους οργανισμούς παραγωγής (έμπορευμάτων και ύπηρεσιών) σαν έν-
τολοδόχοι. Άποδεχόμεστε τό γεγονός ότι δέν έλέγχουμε τό προϊόν της
εργασίας μας, ότι οι άποφάσεις για τό τί, που, πώς και γιατί παρά-
γουμε πρέπει να άνατίθενται στα άφεντικά και τούς γραφειοκράτες, ο-
αυτούς τούς διαχειριστές των ανθρώπων ως άντικειμένους. Συμμετέχου-
με στην παραγωγή και καταλαμβάνουμε μια θέση κι ένα ρόλο στην ιε-
ραρχία της. Έργαζόμεστε χωρίς λόγο, μοιούσι ή κυρίαρχη ιδεολογία
μας προφοδοτεί μ'έναν κλαστό σκοπό, και με τήν άλλοτριωμένη μισθω-
τή εργασία μας συσσωρεύουμε και αναπαράγουμε τόν κόσμο των έμπο-
ρευμάτων κι έπαυξάνουμε τή δύναμη και τήν έξουσία των άφεντικών, των
γραφειοκρατών και γενικά των κρατιστών. Υποστηλώνουμε τήν ίδια τήν
έκμετάλλευση, τήν κατακίηση, τή δολοφονία μας.

3. "Η παραγωγή των έμπορευμάτων άποτελεί τή βάση της γενικευμένης
ιδιωτικής ή κρατικής καπιταλιστικής έκμετάλλευσης, άποτελεί τόν ύ-
πό βωμό της θυσίας μας και τό μηχανισμό στον όποιο λειτουργούμε σε
καλοαλαδωμένα έξαρτήματα. Σ'αυτήν άκριβώς τήν παραγωγή των έμπορευ-
μάτων έγενεταί και ή πραγματική δύναμη της ύπηρεσιών πολιτικής...
(παρούσα διαδικασία λήψης άποφάσεων). Έδώ συγκροτείται, ύποστηλ-
νεται, συσσωρεύεται, άνανεύνεται και διευθύνεται από τήν άρχουσα...
έλιτ ή κοινωνική όργάνωση... Άγνωρίζουμε πώς για μια κοινωνική ύ-
πόσταση χωρίς έξαναγκασμούς και θυσίες, για μια κοινωνική πραγμα-
τικότητα που δέν διευθύνεται από όποιαδήποτε άρχουσα έλιτ, αλλά από
αυτούς που συμμετέχουν άμεσα στην παραγωγική διαδικασία - είναι οι
μόνοι που μπορούν να καταργήσουν τήν άλλοτριωση στην παραγωγή και
να μετατρέψουν τήν εργασία σε παιχνίδι μέσα από τό ξεκαρυσά της ύ-
εραρχίας, του έξαναγκασμού και της θυσίας, που όδηγει στην έλευθε-
ρη δημιουργία και τήν έλεύθερη άπλάωση των αγαθών" είναι οι μόνοι
που μπορούν να σικαριαίσουν τήν αυτοκρατορία του έμπορευματος: ο
κόσμος των έμπορευμάτων άνήκει στην προίτορία του ανθρώπινου γέν-
ους.

ΤΕΥΧΟΣ 1, ΣΕΛΙΔΑ 2

4. Οι κρατιστές ίσχυρίζονται πως με όργανο τό κοινοβούλιο μπορούν
να έλέγχουν τις σημαντικότερες άποφάσεις για τήν εξέλιξη αυτής της
κοινωνίας. Στην αρχική άναπτυξιακή φάση της καπιταλιστικής έκμετάλ-
λευσης, μόνο οι πλούσιοι είχαν τό δικαίωμα της συμμετοχής σ'αυτήν
τήν μεσοάδηση, τό δικαίωμα της άντιπροσώπευσης στο κοινοβούλιο...
Χωλειόστηκαν αιματηροί αγώνες για να εξασφαλιστεί ή παραχώρηση δικ-
αιώματος ψήφου σ'όλους τούς άντρες, κι ύστερα ακόμα περισσότεροι...
αγώνες για ν'άκοκτήσουν δικαίωμα ψήφου οι γυναίκες. Σ'όλη αυτή τήν
κερσόδο, ή άρχουσα τάξη άντιστεκόταν. Παραχωρούσε μεταρρυθμίσεις με
τήν έλπίδα ότι θα εξασφαλίσει σύγουρο έδαφος για να άρνηθεί τήν πα-
ραχώρηση παρακάρα μεταρρυθμίσεων. Άργότερα όμως, ή άρχουσα έλιτ
υπηρεσιών κοινωνικής ύδεολογίας, ότι ή παραχώρηση του καθολικού
υπηρεσιών κοινωνικής ύδεολογίας, με τήν ολοένα αυξανόμενη κατοχή από μέρος της της
συνειδητοποίησης, με τήν ολοένα αυξανόμενη κατοχή από μέρος της της
δικαιώματος ψήφου δέν θα έδωγε τήν κοινωνική δομή, αλλά θα τή δια-
σφάλιζε και θα τήν ενδυναμώσε έπιβάλλοντας τή συγκράτηση της πλε-
οψηφίας για τήν ίδια τήν κατακίηση της. Κανένα αυξημένο ποσοστό
κοινοβουλευτικής άντιπροσώπευσης δέν άλλαξε στο καραμικό τήν ούσα-
τά της πραγματικότητας: οι ιδιοκτήτες και οι διευθυντές της παρα-
γωγής καθορούσαν τό περιεχόμενο και τήν κατεύθυνση της κοινωνικής...
εξέλιξης και έλέγχουν τις λεπτομέρειες της καθημερινής ύπόστασης...
του καθένα μας μέσα στα εργοστάσια, τούς ύπηρεσίες, τή γεωργία, τόν
έλεύθερο χρόνο, κι όλους τούς άλλους θεσμούς-κρεματόρια, που έχει
θεματώσει ο σύγχρονος έξουσιαστικός πολιτισμός. Οι έλευθεριακοί...
στοχαστές που άντιτάχθηκαν, μ'έπιμονή και συνέπεια πρωτοφανή στην
ίστορία, ενάντια στο κράτος, είχαν διαβάσει αυτή τήν κατάσταση...
Παρόλα αυτά, τό σοσιαλδημοκρατικό και κομμουνιστικό κόμμα και συ-
νδικάτα συντόργησαν πρόθυμα μέσα σ'αυτή τήν πραγματικότητα, και
κατά συνέπεια δέν μέτρησαν ούτε για μια στιγμή να τήν ανατρέψουν.
Στην ούσα ένύσχυση τήν ιεραρχική κοινωνία δημοκρατίας τό μόνο
μαζί έναλλακτικής λύσης μέσα από τόν όποιο οι μισθωτοί εργάτες...
ταυτίστηκαν με τό σύστημα: ή ιδιοκτησία της "προλεταριακής" ύδεολο-
γίας από τά επαναστατικά κόμματα άποτελεί άναγκαίο συστατικό της
κρίσης ύδεολογίας.

5. Σ'αυτό τόν αιώνα είδαμε τό κοινοβούλιο να εξασφαλίζει όλοένα και
περισσότερο τό συντολισμό και τή διεύθυνση της ιεραρχικής κοινωνίας...
Μήπως αυτό ένύσχυσε σε κάποια περίπτωση τή δυνατότητα των ψηφο-
φόρων να διευθύνουν τήν καθημερινή τους ζωή; Στην πραγματικότητα,
είδαμε τήν άνάπτυξη τεράστιων κυβερνητικών γραφειοκρατιών με άπο-
τέλεσμα να στρατιωτικοποιούνται και να δέχονται έτευβάσεις όλοένα
και περισσότεροι τομείς της καθημερινής μας ζωής. Δέν άσκούμε καν-
ένος είδους έλεγχο στις δραστηριότητες αυτών των γραφειοκρατιών...
Παρόλο των αυξημένων κυβερνητικού έλεγχο δέν μειώθηκε καθόλου ή έξ-
ουσία των άφεντικών. Τό κοινοβούλιο δέν είναι τό κέντρο της πολι-
τικής έξουσίας. Όπως και πριν ή πολιτική καθορίζεται στα γραφεία...
των έπιχειρήσεων: εκεί βρσκαεται τό πραγματικό κέντρο της έξουσίας.

"Όταν τ'άφεντικά θεωρούν άχρηστο τό κοινοβούλιο τό ξεπερνούν. Σ'όλο-
σους τούς τομείς εξακολουθούμε να είμαστε άνύσχυροι. Και ακόμα χειρο-
τέρα.

6. "Η παρουσία των σοσιαλδημοκρατικών και κομμουνιστικών κομμάτων
στο κοινοβούλιο, ακόμα και στην κυβέρνηση, δέν είναι άρκετή για να
παραινύσει τούς μισθωτούς εργάτες να ταυτιστούν περισσότερο με τό
σύστημα, κι έκόμενος να παράγουν περισσότερα έμπορεύματα για ν'αύ-
ξήσουν τά κέρδη του καπιταλισμού. Τά άφεντικά ακόμα και οι έπαγγε-
λισμένοι κοινοβουλευτικοί άφέντες των άριστερων κομμάτων θεωρούν ά-
καρπώτο να παραχωρούν όρισμένες μεταρρυθμίσεις στον τομέα της πα-
ραγωγής για να κερδίσουν τήν ύποστήριξη και τήν καπιταλιστική των
μισθωτών εργατών. Τά φιλελεύθερα, σοσιαλδημοκρατικά και κομμουνισ-
τικά"καθεστώτα σ'όλο τόν κόσμο ενθαρρύνουν όρισμένες μεταρρυθμί-
σεις στις κοινωνικές σχέσεις της παραγωγής: ενθαρρύνουν τά άφεντικά
και τούς εργάτες να θεσμοθετήσουν μεταρρυθμίσεις άρκε να μη θυγεί
κόρισιμο ζήτημα - κατά πόσον πρέπει να ύπάρχει άρχουσα έλιτ ή όχι.

MUJERES LIBRES



Έχουν ελπίσει πολλά για την άλλοτρωση που υφίστανται τα ανθρώπινα όντα σ'αυτή την κοινωνία και που οφείλεται βασικά στο γεγονός ότι είναι αναγκασμένα να υφίστανται τη δυσάρεστη μηχανική εργασία που αναστέλλει τις διεργασίες της αυτοεκλήρωσής τους. Πρέπει να ανατρέξουμε πολύ πίσω στην ιστορία για να ανακαλύψουμε την καταγωγή του άλλου είδους άλλοτρώσης που έπενεργεί στους άντρες και τις γυναίκες με τον ίδιο τρόπο και λειτουργεί άρνητικά ως προς τη συλλογική άπελευθέρωση, καταστρέφοντας την ύσσοροπία όλκληρης της κοινωνίας: ή διαφροκοπή μεταξύ άνδρσμου και θηλυκότητας.

Τό χαρακτηριστικό της ανθρώπινης προωκικότητας είναι ή μικτή σύνθεσή της: τόσο ή γυναίκα όσο και ο άντρας έχουν θηλυκά κί άρσενικά στοιχεία, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, με τό φύλο σάν τη μόνη ούσαστική... διαφορά. 'Ο πολιτισμός μας ώστόσο έχει επέβαλλει άπόλυτα προσδιορισμένους ρόλους στόν καθένα. 'Ο άντρας πρέπει να δίνει έμφραση στό άνδροκρητή του χαρακτηριστικά και να άποφένει κάθε στοιχείο που χαρακτηρίζεται θηλυκρές" ή γυναίκα, αντίθετα, πρέπει να "έξαλειψει" τό άνδροκρητή της στοιχεία και να εκπάρσει την προωκικότητά της μόνο με ή τι χαρακτηρίζεται θηλυκρές. Πέρα από την συνειδητοποίηση της κοινωνικής εκμετάλλεσης αντιμετωπίζουμε τώρα σάν άμεσο στόχο και τη συνειδητοποίηση της ψυχικής εκμετάλλεσης στην όποια μας ύποβάλλει ή κοινωνία όκου "ζουμ". 'Εαυτή τη νέα συνειδητοποίηση πρέπει μάλλον να δώσουμε προτεραιότητα.

Τά κινήματα για την άπελευθέρωση της γυναίκας έχουν δημιουργηθεί με βάση αυτό τον συλλογισμό' και οι λόγιοι και ή έκφραση αυτού του προβλήματος έγινε κρωτα από την πλευρά των γυναικών είναι φανερό: ή τυπική και έπίσημη διάκριση που γίνεται σ'όλους τους κοινωνικούς τομες ανάμεσα στό δικαιώματα.. των γυναικών και τό δικαιώματα των άντρων.. 'Οάτσο, θα πρέπει να καταηρήσουμε πώς ή διαφορά που ύπάρχει ως προς την έμφραση, τους στόχους και τις μεθόδους ανάμεσα στίς διαφόρες φεμινιστικές οργάνωσεις είναι ριζική. Τελικά, όλες αυτές οι συνηθισμένες γυναίκες έσ όμοδες δέν είναι παρά μία αντανάκλαση των ομάδων που ύπάρχουν γενικά στήν κοινωνία, κί ή άγωνιστική τακτική τους όπως και ή προσητική τους για άλλαγή άποτελοδν κλασική πρ-

ώτωση λειτουργίας των ύδεολογιών στίς όκοτες βασίζεται ή δημιουργία τους. Μέσα στο φεμινιστικό κίνημα βλέπουμε μία ομάδα - "Έλεύθερες Γυναίκες" - που ως προς τό θεωρητικά, οργανωτικά και λειτουργικά χαρακτηριστικά της διαφέρει ριζικά άπ'όλες τις άλλες.

Οι "Έλεύθερες Γυναίκες" είναι μία αυτόνομη άντιεξουσιαστική οργάνωση. 'Ιδρύθηκε.. τό 1936 και άνάπτυξε τη δράση της μέχρι τό 1939 σάν άμασική συσπέρωση με στόχο την προώθηση της χειραφέτησης των γυναικών μέσα στό πλαίσιο της γενικότερης πάλης για τη δημιουργία της άναρχικής κοινωνίας "όκου οι άντρες και οι γυναίκες θα μοροδν να ζοδνσάν ΑΝΩΡΑΠΟΙ σε άπόλυτη ύστία δικαιωμάτων και ύποχρέωσων". Προς τό παρόν συγκεντρώνεται... τις προσπάθειές της με στόχο τη δημιουργία μιας άμοσποδοιοποιημένης δομής σ'όλη την 'Ιθρηλική χερσόνσσο.

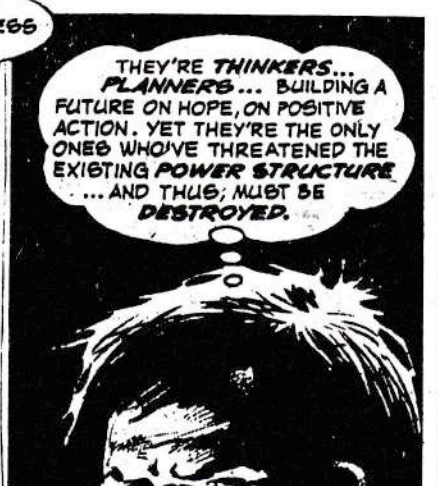
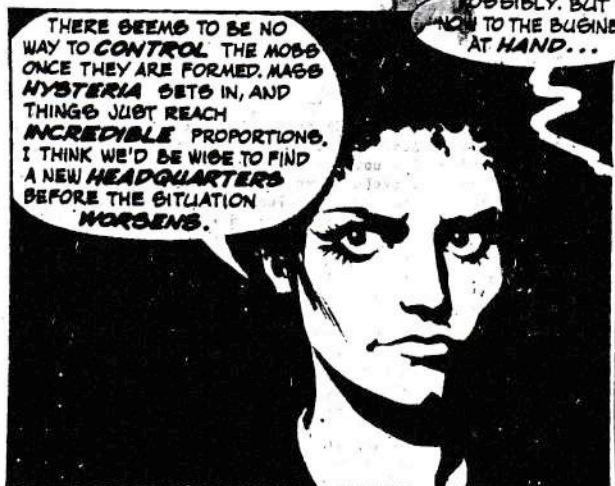
Αυτόπροσδιορίζονται σάν οργάνωση άντιεξουσιαστική, σοσιαλιστική και αυτόνομη. Πιστεύουν πώς ή χειραφέτησή τους δέν θα μοροέσει να πραγματοποιεί "έφόσον δέν θα έχει πραγματοποιεί ή κοινωνική χειραφέτηση γενικά,άλλα πιστεύουμε ότι ο άγνας μας θα πρέπει να δίνει έμφραση στό άκόλουθα θέματα: ΔΙΑΜΟΡΦΩΣΗ: Πρέπει να δημιουργήσουμε μία συνειδητή και ύπευθυνη γυναικεία δύναμη, κάνοντας όλες τις γυναίκες να συνειδητοποιήσουν την τρωική τους άλλοτρωση μέσα στό πλαίσιο του ρόλου τους σάν εξαρτηματα των άντρων και των κοινωνικών ήθων που καθορίζουν μέν άόλη ταξική κοινωνία." Τό δικαίωμα... μιας γυναίκας να άκολαμβάνει και να όρζει τό σωμα της προϋποθέτει έπίσης "κλήση σεξουαλική κληροσέρηση, έλευθέρη χρήση και εύρετα διάδοση των άντισυλληπτικών και έλευθέρη έκτρωση." Προτείνουμε τό συνδυασμό της διαδικασίας διαμόρφωσης με την πληροσέρηση, "διενέργεια διαλέξεων, σεμιναρίων... κλπ., άκοσποκώντας να προωθήσουμε τις ύκανότητες.. των γυναικών και να τις βοηθήσουμε να χειραφετηθοδν από την τρωική σκλαβιά την όκοια υφίστανται: τη σκλαβιά της άγνοιας, τη σκλαβιά τους σάν γυναίκες, και τη σκλαβιά τους σάν εργαζόμενες στήν παραγωγή. ΕΡΓΑΣΙΑ: "Άγωνιζόμαστε ενάντια στήν οικονομική και κοινωνική άνισότητα των γυναικών, σάν την πρωταρχική αίτία του κοινωνικού προβλήματος του όποίου ελμσστε θύματα." Άντιστρατεύομαστε τη μισώπη εργασία και τό κε-

φάλαιο αλλά ή οργάνωση "Έλεύθερες Γυναίκες" είναι ή πρώτη που άπαύτησε ύση άμοιβή για ύση εργασία για τις γυναίκες σάν μέσο για να καταγγείλει την καπιταλιστική εκμετάλλεση των γυναικών και την καπιταλιστική άδικία." ΝΟΜΟΘΕΣΙΑ: "Η τροποποίηση των κοινωνικοοικονομικών, εργασιακών, εκπαιδευτικών νορμών καθώς και εκείνων που διέπουν τις άνθρώπινες σχέσεις, άποτελεί έναν άπό τους τρόπους με τους όποιους κατευθυνόμαστε στήν πραγμάτωση του άντικειμενικού μας στόχου: τη μεταβολή της προσέγγισης που κάνουν οι άνθρωποι για τις κοινωνικές νόρμες, μορφές, πρότυπα και πεποιθήσεις όσον άφορά τους άντρες και τις γυναίκες."

ΠΟΛΙΤΙΚΗ: "Εξάλειψη όλων των ήγετων, πολιτικών, οικονομικών, πολιτιστικών, κλπ., άκόμα κι αν πρόκειται για γυναίκες, με βάση την άποψη μας ότι ή ιεραρχία δέν άποτελέσει ποτέ μέσο για την χειραφέτηση του άτόμου,τόσοτο άντρα όσο και της γυναίκας. 'Οσον άφορά τό πολιτικό κώματα πιστεύουμε ότι όλοοδηότε γυναικείο τμήμα ενός κώματος ή όλοοδηότε φεμινιστικό κίνημα που οι ήγέτιδες του είναι κομματικά στελέχη, είναι καταδικασμένο.. να ύπηρετεί τό συμφέροντα αυτού του κώματος ενάντια στίς γυναίκες για τις όκοτες ύποτίθεται ότι άγωνίζεται. Γι'αυτούς τους λόγους δέν άποδεχόμαστε κανέναν είδους διεθύνωση ή χειραγώγηση από μέρος τους,ότι και όλοοδηότε συμβιβασμό μας τους, έκτός κι αν πρόκειται για ζήτημα τακτικής ενώπιον ενός συγκεκριμένου άγώνα, και με την προϋπόθεση ότι ή κοινωνική μας έπέμβαση θα διενεργείται σε συνθήκες πλήρους έλευθερίας."

ΚΟΥΑΤΟΥΡΑ: "Άρνούμαστε κάθε επέμβαση κοουλόρα, άνεξάρτητα αν είναι φεμινιστική, άνδροκρατική, άστική, κλπ."

Τελικά, θεωρούμε τον άγώνα μας για την άπελευθέρωση του άνθρώπου καθήκον του καθένα έφόσον μας έπηρεάζει όλους μας ως προς την εκκλήρωση μας σάν ολοκληρωμένα ανθρώπινα όντα. Δέν θεωρούμε τον άντρα έχθρό, αλλά τις κοινωνικές όμοες που κάνουν έφικτή την κυριαρχία του ενός φύλου από τό άλλο και διαστρεβλώνουν την προωκικότητα των άτόμων κάνοντας τους να άποδέχονται στάσεις και ρόλους που άντιστρατεύονται τις βαθύτερες και βασικότερες τάσεις και όρμες τους. ('Από τό περιοδικό CNT)



ΑΜΦΙ
ΑΠΕΝΕΥΘΕΡΩΣΗ
ΟΜΟΦΥΛΟΦΙΛΩΝ

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Η ουσιαστικότερη καταπίεση απ' όλες είναι η καταπίεση που επιβάλλεται με την πατριαρχία, με την κυριαρχία των αντρών πάνω στις γυναίκες. Αυτή η κυριαρχία εκφράζεται παντού. Εάν γυναίκες υποβαλλόμαστε στην εκμίσθηση ενός συγκεκριμένου σεξουαλικού ρόλου από τη γέννησή μας και τοποθετούμαστε σε μια υποδεέστερη κοινωνική θέση. Διδασκόμαστε την παθητικότητα και τη νοικοκυροσύνη - οτιδήποτε που μπορεί να συντρίψει τον πραγματικό έαυτό μας και να μας μετατρέψει σε συζύγους και μητέρες. Ανατρεφόμεστε για να γνωρίσουμε και να παντρευτούμε τον Κο Τάδε, να φροντίσουμε την οικογένειά του και να "ζηήσουμε εύτυχισμένα" από εκεί κι ύστερα. Αυτή η οικογένεια-τυφήνας αποτελεί την οικονομική βάση του καπιταλισμού. Η κάθε απομονωμένη οικογένεια που έχει το δικό της σπίτι, το αυτοκίνητο, το ψυγείο, το μύζερ, και την τηλεόραση συμβάλλει στη δημιουργία της ψευδούς κατανάλωσης των πλεοναζόντων έμπορευμάτων. Η οικογένεια-τυφήνας είναι αντίγραφο του βασικού μέσου κοινωνικοποίησης που διαδέχεται ο καπιταλισμός. Καταλήγουμε να εσωτερικεύουμε την έννοια της ιδιοκτησίας, κι όχι μόνο της ιδιοκτησίας πάνω στα έμπορεύματα, αλλά και πάνω στα παιδιά. Μαθαίνουμε να αποδεχόμαστε το σεξουαλικό καταμερισμό της εργασίας σύμφωνα με τον οποίο οι γυναίκες πλένουν και μαγειρεύουν ενώ οι άντρες "πάνε στη δουλειά". Μέσα σε αυτή την οικογένεια οι γυναίκες είναι η σεξουαλική ιδιοκτησία των αντρών, και μ' αυτή την ιδιότητα υφίστανται την άσκηση της απόλυτης εξουσίας των αντρών μέχρι το σημείο της σωματικής βίας και του βιασμού. 'Επειδή η κοινωνία άρνευεται την οικονομική ανεξαρτησία των γυναικών, δεν μπορούν εύκολα να ξεφύγουν απ' αυτή την κατάσταση. Όταν οι γυναίκες εργάζονται έξω από το σπίτι, οι απόδοχές μας είναι γενικά χαμηλότερες απ' αυτές των αντρών, πράγμα που κάνει σχεδόν αδύνατο για τις γυναίκες να συντηρήσουν από μόνες τους μια οικογένεια. Ταυτόχρονα, στο βαθμό που η οικογένεια χρησιμεύει σαν ένα καταφύγιο όπου επενδύονται όλα τα σε άλλα περίπτωση έγκλημα συναισθήματα και η στοργή, οι θεματοποιημένοι ρόλοι της αντανακλούν τη βασική σεξουαλική... δομή της κοινωνίας: ο άντρας σαν αφεντικό, η γυναίκα σαν υπηρέτρια και τα παιδιά σαν ιδιοκτήσια. Παντού επίσης προωθείται η ιδέα των γυναικών σαν σεξουαλικά αντικείμενα: φωτογραφίες ημίγυμνων γυναικών διακοσμούν την πόλη των αυτοκινήτων στο σχετικό καταστήματα, του κινυό γυναικείο σωμα στον κινηματογράφο, γυναίκες διαφημίζουν κρέμες ξυρίσματος στην τηλεόραση... παντού οι γυναίκες είναι αντικείμενο ιδιοκτησίας, εκθέματα, σύμβολα κυριαρχίας και κοινωνικής θέσης, έπαθλα, και όχι άνθρωποι με δικαιώματα και υπόσταση. 'Ακόμα κι όταν συμμετέχουμε ενεργά στις διάφορες πολιτικές κινήσεις της άριστερας μας αντιμετώπιζουμε... περισσότερο σαν πιθανό σέξ παρά σαν πιθανές αντιβίστεριες και συντρόφισσες. Γι' αυτούς τους λόγους αγωνιζόμαστε σαν γυναίκες. Φεμινισμός είναι η συνένωσή μας, σαν γυναίκες, με βάση μια κοινή συνείδηση για την καταπίεσή μας, και με στόχο να αγωνιστούμε ενάντια στην αντροκρατούμενη καπιταλιστική κοινωνία που θησαυρίζει από την εκμετάλλευσή μας. Νά είναι μια γυναίκα φεμινίστρια σημαίνει να είναι επαναστάτρια, γιατί η ελεύθερη ζωή απαιτεί την επανάσταση. 'Ο φεμινισμός με τον αγώνα ενάντια στην πατριαρχία έννοει τον αγώνα ενάντια σε κάθε ιεραρχία, σε κάθε ηγεσία, σε κάθε κυβερνήση και ενάντια σ' αυτή καθαυτή την ιδέα της εξουσίας. Θεωρεί την πολιτική όχι σαν κάτι που βρούκεται... έξω από μας, αλλά και μέσα στο μυαλό μας και στις σχέσεις μας. 'Δεν μπορεί να υπάρξει επανάσταση χωρίς την απελευθέρωση των γυναικών. Δεν μπορεί να υπάρξει απελευθέρωση των γυναικών χωρίς την επανάσταση".

Ζούμε τη ζωή μας κάτω από την τριπλή κυριαρχία της πατριαρχίας, του κεφαλαίου και του κράτους. Αυτή η σεξουαλική, οικονομική, και πολιτική υποδούλωση, που βιώνουμε κάθε στιγμή διέπει τα κατά βάθος από μια κοινή αρχή: την εξουσία. Δηλαδή, την αυθαίρετη άσκηση δύναμης και την ύποταξη μας σ' αυτήν. Κάθε μορφή σχέσης στην κοινωνία του 20ού αιώνα χαρακτηρίζεται απ' αυτό το πρωταρχικό πρότυπο κυριαρχίας και ύποταξης. Η ζωή υποβιβάζεται... σε άλλοτριωση, ή δραστηριότητα σε κατανάλωση, ή σκέψη σε θέαση. Παντού ένα πράγμα μας άπαιτείται βασικά: η ύποταξη μας. Παντού μαθαίνουμε να φοβόμαστε την ελεύθερη έκφραση και να υποκρινόμαστε. 'Ο αναρχισμός σαν έναλλαγή σ' όλα αυτά είναι η οικοδόμηση μιας ελεύθερης κοινωνίας. 'Ο αναρχισμός είναι η δημιουργία μιας κοινωνίας όπου οι ίδιοι οι άνθρωποι αναλαμβάνουν την οργάνωση και τον καθορισμό της ζωής τους. 'Ο αναρχισμός είναι η απόρριψη όλων των ιεραρχικών και κυριαρχικών μορφών σχέσεων και η αντίστασή τους με συνεργατικές μορφές και συλλογική οργάνωση. 'Αντίθετα μ' ό,τι πιστεύει η κοινή λογική-παράλογα, ο αναρχισμός δεν απορρίπτει την οργάνωση, αλλά είναι μια θεωρία οργάνωσης. 'Ο αναρχισμός είναι ταυτόχρονα τόσο μια κριτική των εξουσιαστικών μορφών οργάνωσης που υποβάλλουν τη χειραγώγηση... και την παθητικότητα, όσο και μια θεωρία ελευθεριακής οργάνωσης. Δομές που οργανώνονται από κάτω και όχι από πάνω, από μέσα και όχι απ' έξω. Η βάση μιας τέτοιας οργάνωσης είναι η αυτόνομη ομάδα που δημιουργείται στη βάση του κοινού τόπου (κολλεκτίβα), της δραστηριότητας (ομάδα "συγγένειας") ή της δουλειάς... (συνδικάτο). Αυτές οι ομάδες δημοκρατικοποιούνται μεταξύ τους, για να σχηματίσουν ολοένα περικτικότερα δίκτυα χωρίς να χάνουν την αυτονομία τους. Μια τέτοια οργάνωση είναι αντίσκηνο-ρωτική και μη ιεραρχική, βασισμένη στην ιδιότητα ενός οριζόντιου δικτύου κι όχι στην ανισότητα μιας πυραμίδας.



Η συνέπεια της αναγνώρισης του γεγονότος ότι πίσω από την πατριαρχία, το κεφάλαιο και το κράτος βρούκεται η ίδια αρχή της εξουσίας, η σχέση δύναμη/ύποταξη, είναι η κατάληξη στο συμπέρασμα πως η σεξουαλική-κοινωνική επανάσταση δεν μπορεί να υφίσταται έφθσον υφίσταται η εξουσία μ' οποιαδήποτε μορφή της. Συνεπάγεται ότι η εξουσία δεν μπορεί να καταστραφεί από κανένα κίνημα που κι αυτό βασίζεται στην εξουσία. 'Οτι η πατριαρχική... καπιταλιστική και κρατική εξουσία δεν μπορεί ποτέ να ανατραπεί από οργανώσεις που είναι κι αυτές ιεραρχικές κι εξουσιαστικές. 'Απεναντίας, η επαναστατική οργάνωση πρέπει να αντανακλά την οργάνωση του μέλλοντος.

Τόσο οι αναρχικοί όσο και οι μαρξιστές υποτίθεται πως πιστεύουν στην ίδια τελική κοινωνία, τον ελεύθερο κομμουνισμό. 'Αλλά η έπιμονή των αναρχικών ότι υπάρχει κάποια στενή σχέση ανάμεσα στην οργάνωση για την πραγμάτωση ενός ελεύθερου μέλλοντος και στον τρόπο με τον οποίο οργανώνεται η μελλοντική κοινωνία χαρακτηρίζει το όραμάο σημείο διαφοροποίησης με την άριστερά. 'Ενώ πολλοί σοσιαλιστές διακηρύττουν την αναγκαιότητα κατάληψης της εξουσίας για το σχηματισμό μιας εργατικής κυβέρνησης, οι αναρχικοί πιστεύουν στην κατάλυση της εξουσίας, έπειδή όπου υπάρχει το κράτος, η ύπαρξη του συνηγορεί για την αυτοδυναμώση της καταπίεσης. Η ιστορία αποδεικνύει ότι όταν δεν καταστρέφεται

καταπίεσης. Η ιστορία αποδεικνύει πως όταν δεν καταστρέφεται η εξουσία καταλαμβάνεται άλλως από μια νέα ομάδα, και η αυθεντική επανάσταση γίνεται πολιτική επανάσταση: Ρωσία, Κίνα, Κούβα... Για τους αναρχικούς το μέσο είναι ο σκοπός όχι μόνο έπειδή όταν διαχωρίζονται τα μέσα από τους σκοπούς, διαστρεβλώνεται ο σκοπός, αλλά κι έπειδή για τους αναρχικούς η επανάσταση είναι μια συνεχής διαδικασία όπου οι όροι "μέσα" και "σκοπός" χάνουν το ξεχωριστό τους νόημα. Η επανάσταση δεν έχει καμιά συγκεκριμένη άρετηρία κέρα από την κάθε στιγμή στην ιστορία που η εξέγερση αντικατέστησε την ύποταξη. Και κανένα τέλος στο μέτρο που η ελεύθερη κοινωνία θα μεταβάλλεται και θα αναπτύσσεται άμεσα σύμφωνα με τη δική της δυναμική. Στο μέτρο που το μέσο της επανάστασης είναι η επανάσταση, η επαναστατική δραστηριότητα δεν είναι τίποτ' άλλο από την πραγμάτωση της επαναστατικής κοινωνίας τώρα. Αυτή είναι η βάση της έπιμονης των αναρχικών ως προς τη βίωση ενός επαναστατικού τρόπου ζωής και ως προς την άμεση αυτόνομη δράση, δηλαδή τον αυτοδυναμώμενο αγώνα.

25/3/78. ΗΘΙΚΗ ΑΥΤΟΥΡΓΙΑ. — ΟΙ κατηγορούμενοι για ήθικη αταξία σ'αύτους ελεγχόμενους...

ημερίδας ΤΟ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑ) —ενώ αποδείχτηκε ότι είναι ασύστατες και έντελως αναληθές οι κατηγορίες που τους άκουσαν...

τσοσ διά της 'νομίμου οδού'—σο και διά του τύπου) αποδειχθούν σκοπιμότητα και μεθοδευση κλίματος πογκρόμ εναντίον κάθε επαναστατικού κινήματος...

αόχος κάθε 1 και 16 του μήνα, να δεσμεύονται ανά έγγηση ύπεροχα ποσά (15.000, 20.000, και 30.000 δραχμές).

σκονταί στον κόσμο, έξω. Την ώρα που δουλεύουν την πρόσα δεν έχουν χρόνο για τίποτ' άλλο πέρα απ' το να δουλεύουν το μέταλλο και το μέταλλο δεν σου μιλάει, έτσι δεν είναι;

Τό τελευταίο σχόλιο οχόλο είναι παρμένο από τό βιβλίο "Work: Twenty Personal Accounts", Penguin, 1968. "Δουλεύω σ' ένα εργοστάσιο. Όκτώ ώρες την ημέρα, πέντε μέρες την εβδομάδα...

σούν τότε σε μερικά ερωτήματα. Στο σοσιαλισμό, όπως τον αντιλαμβάνονται, πώς θα απαλλαγούν οι άνθρωποι από την άλλοτρίωση στην παραγωγή;

Το ότι τά λόγια θα έπρεπε να βάλουν σε σκέψη όλους αυτούς τους "σοβαρούς επαναστάτες"; Πώς γίνεται οι αυτός ο βαρύνος εργατής, που υποχρεούνται πώς παίρνει λογική ικανοποίηση με τό μισθό του, να θέλει καρδία αυτά να ανατρέψει τό κράτος, και μάλιστα με τί βία;

Ο εργάτης που παραθέσαμε παραπάνω δεν είναι ούτε άνοητος, ούτε παραπονεμένος για τό μισθολογικό του αήθημα, παρόλο που άναμφύβολα δεν θά τον δυσαρεστούσε άκουσθήτε αύξηση. Έκείνου που τόν βαρύνει είναι ή κοίτση της εργοστασιακής ζωής, ενάντια σ' αυτό έξεχειρέταται.

"Αν, άραγε, απορριώουσε την άποψη ότι οι παραγωγικές σχέσεις καθορίζονται "μοναδικά" και "άνεξάρτητα" από την ανθρώπινη άεληση;"

Τό δεύτερο σχόλιο προέρχεται από έναν έργατή στη Βιέτναμ: "Η δουλειά μου είναι τυπικό παράδειγμα για τό πώς κατατρέφεται τό νόημα της εργασίας. Δέν βλέπω ποτέ τό τελειωμένο προϊόν για τό όποιο δουλεύω. Δέν κάνω τίποτα που να είναι δημιουργικό με κανένα τρόπο. Όπως ήχοτε τό περιβάλλον του τόπου δουλειάς δεν προσφέρει καμιά εύκαιρία για να είσαι και τόσο δημιουργικός. Τό πιο σημαντικό απ' όλα είναι ότι δεν έχω κανένα λόγο για τί γενικότερη κατάσταση της παραγωγής. Τί πρέπει να στιάχεται, σε ποιά ποσότητα, και για ποιά χρήση. ...Ρωτήστε όποιον ήχοτε στο εργοστάσιο που δουλεύω αν πιστεύει πραγματικά πώς πρόκειται για την καλύτερη μέθοδο κι αν του άρεσει όλη αυτή ή κατάσταση, να κάνει τό ίδιο καταραμένο πράγμα 35 φορές την ώρα, έντά ώρες τή μέρα, πέντε μέρες τή βδομάδα, ένήντα έβδομάδες τό χρόνο. Όλοι θά σας δώσουν την κατάλληλη άπάντηση... Μολονότι οι περισσότεροι άνθρωποι τόσο στη Βιομηχανία όσο και έξω απ' αυτήν, έχου άμεση έμπειρία του γεγονότος ότι άσκούν μηδανόλο έλεγχο στη λήψη των αποφάσεων, δέν έχου όλοι άμεση έμπειρία για την πραγματικότητα της παραγωγής, για τό γεγονός ότι ό ρυθμός και ή ποσότητα της εργασίας τους επιβάλλεται με έλαττωστες πρακτικές να μεταβληθεί χωρίς την άνάληψη άμησης αυτόνομης δράσης." ("Solidarity", Τόμ.5, Νο7.)

Τά τρία σχόλια που παραθέσαμε παραπάνω έκπρασάτοι απόψεις που άποτελουν βασική κοινωνία για τους περισσότερους ανθρώπους... που συμμετέχου στην μαζική παραγωγή. Η εργασία είναι μια βαρετή και μονότονη άγγαρεία που άπεχθάνονται. Είναι ένα ποσά πόνος στο όποιο δέν έχου κανένα έλεγχο και τό όποιο τόσο άναγκάζει να άναλλάθουν ή σύγχρονη κοινωνία για άκαθάρ οικονομικούς λόγους. Πώς είναι ή επαναστατική σημασία αυτής της διαδεδομένης στάσης άπέναντι στην εργασία στη σύγχρονη καπιταλιστική κοινωνία;

Αν, άραγε, απορριώουσε την άποψη ότι οι παραγωγικές σχέσεις καθορίζονται "μοναδικά" και "άνεξάρτητα" από την ανθρώπινη άεληση;"

"Έχουμε μπροστά μας μια βαθιά δυσαρέσκεια για αυτή καθάυτη την κοίτση της ζωής. Είναι αυτοί λόγοι που ή θεμελιώδη κριτική για 'αυτά τά ζητήματα δέν υπάρχει κινάνοτητα να άταλυθεί άν περσίσει κάποια μισθολογική αύξηση. Όσοι αποδέχονται αυτή την άποψη (και ό Μάρξ ήταν ένας απ' αυτούς) πρέπει ν' άναστή-

Δέν μπορεί να δοθεί καμιά "άντικειμενική άπάντηση" σ' αυτό τό ερώτημα. Έξαρτάται πάντοτε από την άποκειμενική άνάληψη που κάνει κανείς για τς κοινωνικές σχέσεις. Άναμφωνές κανέναν με τόν Μάρξ ότι ή τεχνολογία της παραγωγής καθορίζει "με μοναδικό τρόπο" και "άνεξάρτητα από τή θέλησή τους" τή συμπεριφορά, τή νοοτροπία, και τς σχέσεις μεταξύ των ανθρώπων δυνων που συμμετέχου στην παραγωγή, τότε άπόρρητο έλαττωστο που μπορεί να κάνει κανείς για τήν άπελευθέρωση των ανθρώπων δυνων από τό ζυγό που τους έπιβάλλεται με μια δεδομένη τεχνολογία της παραγωγής. Με βάση αυτή την άποψη, ή άπογοήτευση και ή ψυχοδυναμική άδολότητα που υφίστανται εκατομμύρια εργοστασιακοί εργατές σήμερα (ή διαρκής κοινωνική κρίση στον τομέα της παραγωγής σε κάθε βιομηχανοποιημένη χώρα) δέν έχει σχεδόν καμιά επαναστατική δυναμική. Θεωρείται άναπόφευκτη για ένα δεδομένο επίπεδο της τεχνολογίας. Θεωρείται ότι δέν μπορεί να άποτελέσει την κινητήριο δύναμη που θά προυθήσει εκατομμύρια εργατές να άνατρέψουν τό υφιστάμενο κοινωνικό σύστημα και να θεμελιώσουν μια τάξη πραγμάτων που θά έχει καταργήσει κάθε είδος άδολότητα.

Αν, άραγε, απορριώουσε την άποψη ότι οι παραγωγικές σχέσεις καθορίζονται "μοναδικά" και "άνεξάρτητα" από την ανθρώπινη άεληση;"

Δέν υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια για να αποδειχθεί ή ορθότητα όποιοςδήποτε θεωρώ. Τό μόνο άξιολόγο κριτήριο για μια επαναστατική θεωρία (και πρακτική) είναι ή ικανότητα της να κινητοποιήσει τά εκατομμύρια των καταπιεσμένων σ' έναν επαναστατικό άγώνα για τή θεμελίωση μιας νέας κοινωνίας.

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ

ΕΝΑ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΟΠΟΙΗΜΕΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ
ΟΜΑΔΕΣ ΙΤΑΛΙΑΣ



ΝΟΑΜ ΤΣΟΜΣΚΥ

Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ

ΜΑΗΣ 1968



Η ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΣΗ-ΙΔΙΟΠΟΙ-
ΗΣΗ ΜΙΑΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗΣ

ΕΚΡΗΞΗΣ

καρλος σεμπρουν μαουρα



ΣΕ ΑΥΤΟ ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ

ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΕΥΜΕΝΗΣ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ.....1	ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ
Αυτοδιεύθυνση	ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΤΑΞΙΑ.....11
ή Κοινοβουλευτική Δημοκρατία;.....2	Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΕΑ ΘΕΩΡΙΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ.....12
Η Γενικευμένη Αυτοδιεύθυνση	ΙΤΑΛΙΑ: Η ΑΝΟΙΞΗ
και ο αντιθεσμός του συμβούλιου.....3	ΤΩΝ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΩΝ.....13
Εθνική Ένότητα ή Ένότητα	Mujeres Libres.....14
των Καταπιεσμένων;	ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ-ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ.....15
Εθνική Απελευθέρωση ή	Anarchos Gazette 3.....16
Απελευθέρωση του Ανθρώπου;.....4	ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΕΣ.....17
Η Ποιότητα της Καθημερινής Ζωής.....4	ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΑΥΕΡΛΕΙΟ.....18
Anarchos Gazette 1	Η ΤΡΙΤΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ.....20
Κύμα Έρευνών, Συλλήψεων και Διώξεων.....4	Anarchos Gazette 4.....21
Η ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΕΑΝ ΜΟΡΦΗ ΠΑΛΗΣ	Anarchos Gazette 5.....22
Με άφορμή την κατάληψη του Πανε-	Anarchos Gazette 6.....22
πιστημίου Πάτρας.....5	Anarchos Gazette 7.....23
Anarchos Gazette 2.....6	
ΙΣΠΑΝΙΑ: Η CNT οργανώνεται.....7	
ΕΡΡΙΚΟ ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ:	
ΜΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ.....9	

ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ	11
ΚΑΙ ΟΧΙ ΑΤΑΞΙΑ.....11	
Ο ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ ΕΑ ΘΕΩΡΙΑ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ.....12	
ΙΤΑΛΙΑ: Η ΑΝΟΙΞΗ	13
ΤΩΝ ΟΔΟΦΡΑΓΜΑΤΩΝ.....13	
Mujeres Libres.....14	
ΑΝΑΡΧΙΣΜΟΣ-ΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ.....15	
Anarchos Gazette 3.....16	
ΟΙ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟΙ ΝΕΚΡΟΘΑΦΤΕΣ.....17	
ΤΟ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΟ ΜΑΥΕΡΛΕΙΟ.....18	
Η ΤΡΙΤΑΤΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ.....20	
Anarchos Gazette 4.....21	
Anarchos Gazette 5.....22	
Anarchos Gazette 6.....22	
Anarchos Gazette 7.....23	